

ROZRAŻONY (2) *part praet pass pf*

rozrażony (2), [**rozrażon**].

Teksty nie oznaczają ó lub oznaczają niekonsekwentnie; pierwsze o prawdopodobnie jasne (tak w roz-); a jasne.

sg [m N (praed) rozraż(o)n.] ∅ n I rozrażonym (1). ∅ pl L rozrażonych (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (dwa z niżej notowanych przykładów) – XVII w. s.v. rozrazić.

1. [**Rozbity**:

W porównaniu: Mądry nie ma w nienawiści przykazania y śprawiedliwości á nie będzie rozrażon [non illidetur] iáko okręt w zburzeniu Morłkim. Leop Eccli 33/2 (Linde s.v. rozrazić).]

2. **Związany z urazem cielesnym (2) :**

a. *Który doznał urazu cielesnego: stratowany (1) : Tráyan Cefarz/ gdy fyn iego [...] fyná koniem rozrażił vbogiej niewieście/ przyszlá niebożátko płáčźliwa z onym rozrażonym dziecięciem swoim do Cefárzá. Wnet [...] wydał go [swego syna] zá gárdło oney niewieście RejZwierc 55v.*

b. *Pochodzący z uderzenia, stłuczenia (1) :*

Wyrażenie: »rana rozrażona« (1): O ránach ciętych álbo rozrażonych iáko ié léczyć/ á naprzod o głównych. SienLek 145v.

Cf **ROZRAZIĆ**